

Tone Kuntner

PESMI O GOBAH IN PRIJATELJSTVU

KAJ SE JE TO ZGODILO

Kaj se je to zgodilo z nami,
da nismo več kakor prijatelji?

Kakor da nismo nikoli bili
popotniki istih poti in dni.

Kakor da nas isto ne veseli
in isto ne žalosti in boli.

Kakor da so se strgale vse vezi
duha in srca in krvi.

Kakor da smo zašli,
se zgubili v temi.

In kakor da ne sledimo vsi
luči iste luči.

Kaj se je to zgodilo z nami,
da smo postali vi in mi?

A VENDAR PRIJATELJI

A vendar prijatelji! – Vendar, prijatelji,
ne pozabiti,
da je prijateljstvo milost, skrivnost,
ki ga je treba kot milost gojiti
in ga hraniti kakor skrivnost.

In ne dopustiti, si ne dovoliti:
 ne govoriti,
 ne peti in piti,
 se ne veseliti...

Kajti prijateljstvo je potovanje
 in je čez naše močvirje most.

SO SE RAZLEGALE

So se razlegale do neba
 vesele pesmi
 prijateljstva.

Da so v en glas
 prepevala z nami
 vsa drevesa okoli nas.

In so se srca nam stikala,
 kot so se stikale
 veje široko

in so se duše nam dvigale,
 kot so se dvigale
 krošnje visoko. –

Dolgo že sama drevesa stojijo.
 Kakšno med njimi podrto leži,
 kakšno se bolno suši.

KOMAJ TE ŠE SPOZNAM

Komaj te še spoznam, prijatelj,

ki sem na tvoja vrata potrkal,
 kot da bi na svoja vrata potrkal,

ki sem za tvojo mizo sedel,
 kot da bi za svojo mizo sedel,

ki sem v resnici s tabo govoril,
 kakor da bi sam s sabo govoril

in ki te zdaj včasih srečam na cesti
in te poprašam po srcu in vesti

in se zasmejiš, se smehljaje upogneš –
ali se mi sploh veselo izogneš.

PO MLAČVI

Po mlačvi
mlativa prazno slamo.
O zrnju in plevah!
Ko je že veter raznesel pleve
in je šlo zrnje skoz kamne mlina.

Komu zdaj moko,
komu otrobe,
si nisva edina.

Je s tabo narobe?
Je z mano narobe?

Ali sva jedla nore gobe?!

IZ GOZDNE GNILOBE

Iz gozdne gnilobe
rastejo gobe.
Z njimi je ves
črni les
posejan.

Gobe vseh vrst,
vseh barv in vonjev
in vseh okusov.
Prave, neprave,
strupene, strupene ...

Iz gozdne gnilobe
rastejo gobe
v ugoden,
usoden
današnji dan.

GOBE

Gobe so slastna domača jed,
In čisto posebna
od specialitet.

Četudi so prave,
iz čiste narave,
so naglo kvarljive,
težko prebavljive
in često škodljive
za občutljive človeške želodce.

A jih poznam,
poznam nenasitne,
ki sploh ne vedo,
da so zaužili
in da prebavljajo neužitne.

NI VEČ LISIČK

Ni več lisičk,
tistih zlatorumenih,
med slastnimi gobami
naših gozdov.

Preobčutljive so
in nepriučljive
na dihe in pihe
strupenih vetrov.

Že jaz težko diham,
a dokler kje vendar le
kakšne ne najdem,
ne pojdem domov.